

ת"פ 56499/01/20 - מדינת ישראל נגד עבד אלכרים אסמאעיל

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 56499-01-20 מדינת ישראל נ' אסמאעיל
תיק חיצוני: 154530/2019

בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מאשימה מדינת ישראל באמצעות שלוחת התביעות גליל
נגד
נאשם עבד אלכרים אסמאעיל ע"י ב"כ עוה"ד סאמר עבאס
החלטה

1. החלטתי לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 לצד התחייבות. להלן נימוקי:
2. הנאשם הודה בביצוע **עבירת איומים**- עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
3. על פי עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, אזי ביום 8.4.19 בשעות הצהריים, התקשר הנאשם מהטלפון שלו לטלפון של המתלונן ואיים עליו באמרו: "... אליאס מרוצה? פיטרת אותי, פגעת לי בפרנסה אליאס... עשית את שלך פיטרת אותי.. תזכור מה שאני אומר לך אני אקרע אותך, אפרק אותך, פיטרת אותי..."
- מספר דקות לאחר מכן התקשר הנאשם בשנית למתלונן ואיים עליו באמרו: "...אתה מנתק לי בפנים... אתה פוגע לי בפרנסה... אני מבטיח לך ימים בינינו, ישראל כמו כף היד מבטיח לך לראות אותך, אני מבטיח לך שאראה אותך... אני לא מניאק, אני מבטיח לך לאן תלך אני אראה אותך בכרמיאל, אני אניע לפסוטה, אני אשתה את הדם שלך, תזכור, ימים יגידו... אני מבטיח לך אירק לך בפנים.. אני מבטיח לך לאן תלך ישראל קטנה מבטיח שתתחרט... איפה יש לך ללכת? אתה לא תימלט ממני".
4. לבקשת הסנגור, הורתי על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, אשר בין היתר, יתייחס לשאלת הרשעת הנאשם. בתסקירו מיום 14.2.22 עמד שירות המבחן על נטילת אחריות מלאה מצד הנאשם והבעת צער וחרטה על מעשיו. שירות המבחן עמד על קשייו של הנאשם למצוא תעסוקה כיום כנהג אוטובוס ועל הבעת אמפתיה חלקית כלפי נפגע העבירה. הנאשם לא ביטא נזקקות טיפולית משטען כי המדובר באירוע חריג אשר אינו מאפיין את דפוסי חייו. שירות המבחן ציין לזכותו של הנאשם, העדר קיומם של דפוסי חשיבה או התנהלות עבריינית, כי אינו מקיים קשר עם חברה שולית לצד העובדה כי גדל במשפחה נורמטיבית וכי משקיע מאמצים בתחום התעסוקתי על מנת לעמוד בציפיות בני משפחתו. שירות המבחן מצא, כי הנאשם נרתע מגורמי החוק ומההליך הפלילי המתנהל כנגדו והעריך כי הסיכון להישנות עבירות בעתיד ביחס לנאשם הנו נמוך. הומלץ

עמוד 1

על הטלת צו של"צ בן 180 שעות לצד פיצוי סמלי למתלונן, בהתחשב במצבו הכלכלי המוגבל של הנאשם.

5. באשר להרשעת הנאשם, הומלץ על ידי שירות המבחן לשקול אפשרות של ביטול הרשעתו בדין בכדי שלא לפגוע בעתידו המקצועי והתעסוקתי, המהווה עבורו חלק משמעותי בדימויו העצמי, כשברקע התרשמותו של שירות המבחן מנטילת אחריות מלאה מצד הנאשם המנהל אורח חיים נורמטיבי, נעדר דפוסים עבריינים באישיותו אשר העבירה אינה מאפיינת את התנהלותו התקינה לצד הערכת סיכון נמוך להישנות העבירות, כמו גם התרשמותו של שירות המבחן כי הרשעתו בדין עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי כנהג אוטובוס בחברה ציבורית.

6. הצדדים טענו לעונש בפניי.

המאשימה עותרת להטלת עונש צופה פני עתיד בנסיבות ביצוע העבירות על ידי הנאשם תוך שהנה טוענת למתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות ביחס לעבירות איומים קלות, כבעניינו.

הסנגור עותר לביטול הרשעת הנאשם בנסיבות בהן דובר במעידה של אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי ועל מנת שלא לפגוע בעתידו המקצועי והתעסוקתי, המהווה עבורו חלק משמעותי בדימויו העצמי.

7. הסוגיה שבמחלוקת במקרה זה הינה שאלת ההרשעה. הרשעתו של אדם בפלילים בגין עבירה שביצע, היא דרך המלך המשרתת את מטרת ההליך הפלילי. לעניין זה ראה דבריה של כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ. קליין-

"ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה, הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת, תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית, אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת."

8. יחד עם זאת, מצא המחוקק לנכון לאפשר סטייה מעקרון זה במקרים חריגים. המחוקק קבע, כי בסמכותו של בית המשפט שלא להרשיע נאשם גם אם מצא כי ביצע עבירה, ראה סעיף 71א(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי, תשל"ז-1977 המאפשר גם לבטל הרשעתו של נאשם אם יש מקום לתת צו של"צ, צו מבחן או התחייבות.

9. בע"פ לאופר נ. מדינת ישראל קובע בית המשפט העליון מבחן ליישומה של הוראת החוק המאפשרת אי

הרשעה. יש לציין, כי מבחן זה מופיע בפסק הדין לאחר שבית המשפט העליון סוקר את הפסיקה שקדמה לו לעניין אי הרשעה, ובכלל זה מפנה גם להלכת **כתב** (ע"פ 2083/96 כתב נ. מדינת ישראל, פד"י נב (3) 337).

על פי המבחן בפס"ד לאופר- **"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה."** בפסק הדין ממשיכה כב' השופטת פורקצ'יה ומפרטת את השיקולים שיש לשקול בבוא ביהמ"ש ליישם מבחן זה.

10. במקרה אשר בפניו, מוצאת אני כי מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות אשר בעטיין עשוי להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה עד כי קמה הצדקה לעשות שימוש בסמכותו השיפוטית של בית המשפט להימנע מההרשעה.

11. ואמנם אין להקל ראש בעבירה אשר אותה ביצע הנאשם. לצד האמור, איני מוצאת כי ביצוע העבירה בנסיבות שבוצעה אינה נמנית על אותן עבירות אשר בגינן לא ניתן לוותר על עצם ההרשעה. בפרט בנסיבות בהן התרשם בית המשפט, מהפנמת הפסול שבאיסור החוקי ומהשגת תכלית הענישה וההליך המשפטי כפי שיורחב להלן.

12. הנאשם כבן 30, נשוי. מאז פיטוריו עובד בעבודות מזדמנות. הנאשם נעדר עבר פלילי, נטל אחריות מלאה והביע חרטה. הנאשם שב על הבעת חרטה גם במילתו האחרונה בפני בית המשפט. הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם רשויות החוק ורשויות הרווחה. שירות המבחן התרשם כאמור מן הנאשם כאדם נעדר דפוסים עבריינים או אלימים מושרשים אשר לאורך חייו ניהל אורח חיים נורמטיבי ולמעשה יש לקבוע, כי זו לנאשם מעידה בחייו.

13. תיק זה החל בראשיתו כהליך להסדר מותנה. כאשר לשיטת המאשימה, השמעת דברי האיום הנן בנסיבות מקלות יחסית ולפיכך מלכתחילה כלל לא עתרה למאסר בפועל (טיעוני המאשימה לעונש פר' מיום 22.2.22). הנסיבות אשר בהן הושמעו דברי האיום על ידי הנאשם ואמנם אין להקל ראש בהן, הנן בעידנא דריתחא, ברקע פיטוריו של הנאשם והתחייבויותיו הכלכליות. להשמעת דברי האיום לא נלוו עבירות נוספות. הנאשם הבין את הפסול שבמעשיו, הצטער על שארע ובעקבות מעשיו לא ארע כל נזק.

14. מנגד עמד שירות המבחן על קיומו של סיכון כי הרשעתו של הנאשם בדין תפגע בעתידו התעסוקתי כנהג אוטובוס בחברה ציבורית. צוין על ידי שירות המבחן, כי השתלבותו של הנאשם במסגרת תעסוקה יציבה הנה כחלק בלתי נפרד מזהותו המקצועית ודימויו העצמי של הנאשם. כך שמעבר לנזק הכלכלי, הונח קיומו של נזק קונקרטי משמעותי יותר הצפוי לנאשם אשר דימויו התעסוקתי נפגע זה מכבר ומתקשה הלכה למעשה להתייבב כלכלית במישור התעסוקתי מאז שפוטר, מזה כשלוש שנים.

15. עוד יש לציין בהקשר זה את התרשמותו של שירות המבחן מקיומו של סיכון נמוך להישנות העבירות. באשר

לכך, אין להתעלם מחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות, כשלוש שנים במהלכן מתנהל כנגד הנאשם הליך פלילי ותוצאת הנזק ועצמתו מעצם חלוף הזמן והעובדה, כי לא מן הנמנע כי לכך הייתה השפעה על התייצבותו של הנאשם בשוק העבודה. כאשר מאז ועד היום לא נרשמה לחובת הנאשם כל מעורבות פלילית נוספת.

16. במכלול נסיבות העניין הוכח לטעמי, כי ההליך הפלילי השיג את מטרתו ובפרט בהיבט ההרתעה האישית, מעצם ניהולו של ההליך המשפטי והמחירים שבצדו בפרט ביחס למי אשר הונח לבית המשפט כי מנהל אורח חיים נורמטיבי ביתר מישורי החיים וזו לו מעידה בחייו.

17. במכלול נסיבותיו של תיק זה, העובדה כי אינו נמנה על אותם עניינים בהם מצא בית המשפט כי לא ניתן לוותר על הרשעה ומאידך התרשמותו של בית המשפט מעצם הפגיעה בנאשם מעצם הרשעתו תגרום לפיכך לנזק בלתי מידתי ביחס לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ובנסיבות חריגות אלו יש להעדיף אי ההרשעה בעניינו של הנאשם על פני הרשעה.

18. בחינת מכלול נסיבותיו של מקרה זה לאור הלכת פס"ד לאופר, מלמדת לטעמי כי האיזון בין האינטרס הציבורי שבהרשעה עם מלוא החומרה אשר יש לייחס לפגיעה בערכים המוגנים, אל מול הפגיעה האישית בנאשם, העושה את כל אשר נדרש ממנו על ידי רשויות החוק ושירות המבחן ועצמת הפגיעה הצפויה מעצם הרשעתו הנה רבה.

19. גם בחינת מקרה זה לאור הלכת פס"ד כתב מובילה לטעמי להטיית הכף לטובת אי הרשעתו. משנוכחתי בקיומה של פגיעה קונקרטית למשלח ידו של הנאשם, מאז פטוריו, הרי כי עצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מעצם הרשעתו, הנה מעבר לאיזון הנדרש.

20. מעל הכל, הונח בפניי כי ההליך המשפטי השיג את מטרתו הן בהיבט ההרתעה האישית והן בהיבט שיקומו של הנאשם, אשר מנהל אורח חיים נורמטיבי ביתר מישורי החיים וזו לו מעידה בחייו, עברו נקי וברקע מעשי העבירה מצוקה אנושית נקודתית וחריגה בנוף חייו, ברקע פטוריו.

21. לאור כל האמור, מוצאת אני כי יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם בדין ולהטיל עליו:

א. צו של"צ בהיקף של 180 שעות בהתאם לתוכנית של"צ שיגיש שירות המבחן.

שרות המבחן יגיש תוכנית של"צ בתוך 45 ימים.

ב. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 3,000 ₪ להמנע מלעבור עבירת איומים בתוך שנה מהיום. אם לא יצהיר היום על ההתחייבות, יש לאסור אותו למשך 5 ימים.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, בהעדר
הצדדים.